

[Wilhelm]

første behandling her, var det alene DKP og VS, der overhovedet nævnte artikel 8. Den socialdemokratiske ordfører, hr. Ole Espersen, omtalte ikke med ét ord disse vidtgående forpligtelser til ransagning og beslaglæggelser på begæring af udenlandsk politi i sager om politiske forbrydelser eller påståede forbrydelser. Derimod fastslog han tilfreds (Folketingstidende 1977-78, sp. 3103-3104):

»Det drejer sig her i virkeligheden om en effektivisering af retsstaten. . . . Derfor vil vi meget anbefale, at dette lovforslag vedtages.«

En effektivisering af retsstaten! Ja, det tør man nok sige. Det er til fulde blevet belyst under udvalgsarbejdet.

Som vi lovede ved førstebehandlingen, har VS søgt at få klarlagt, hvad denne konvention, som lovforslaget jo kun er den formelle indgang til, vil indebære netop for retssikkerheden. De mange spørgsmål og svar vil komme i bilag til betænkningen, men den ligger der jo ikke endnu, og de fleste medlemmer af dette ting kender dem simpelt hen ikke. Jeg synes ikke, man skal gå til afstemning om denne sag uden at vide i det mindste i hovedtræk, hvad der er blevet oplyst om, hvad det her betyder, og jeg vil derfor hale nogle enkelte af de centrale spørgsmål og besvarelser frem.

Spørgsmål 13 lød:

»Kan ministeren bekræfte, at forpligtelsen til f. eks. bevisoptagelse, ransagning eller beslaglæggelse har fuld gyldighed også i tilfælde af politiske forbrydelser, hvor regeringen ville nægte udlevering?«

Svaret var prisværdig præcist. Det lød i fuld ordlyd:

»Det bekræftes, at det i spørgsmålet anførte er korrekt.«

Eller spørgsmål 15:

»Kan den danske stat gennem denne konvention blive forpligtet til på begæring af en anden kontraherende stat at foretage ransagninger og beslaglæggelser hos danske statsborgere, organisationer og/eller bladredaktioner?«

Svaret lød:

»Såfremt Danmark, således som der er lagt op til i det foreliggende lovforslag, ratificerer den europæiske terrorismekonvention uden forbehold over for denne konventions artikel 8, vil adgangen til at afslå en begæring om retshjælp med den begrundelse, at

begæringen angår en politisk forbrydelse, bortfalde. . .«

Regeringen vil som bekendt tage forbehold med hensyn til udlevering, fordi det simpelt hen ville stride mod den danske udleveringslov at udlevere til et land med dødsstraf, men man undser sig fra regeringens og socialdemokratiets side ikke for – med fremskridtspartiets støtte – at bistå fremmede magter med at idømme og fuldbyrde en dødsdom for politiske forbrydelser. Det fremgår af spørgsmål 16: »Kan den danske regering undslå sig for den omtalte bistand med henvisning til, at en sådan bistand kan blive afgørende for, at den anklagede dømmes til døden?« Og svaret: »Den europæiske terrorismekonvention giver ikke adgang til at afslå retshjælp med en sådan begrundelse.«

Dette er alt sammen konsekvenser af den artikel 8, som stort set blev fortiet under første behandling, og om hvilken justitsministeren, da jeg gik ham på klingen, kun havde at sige – og jeg citerer fra Folketingstidende 1977-78, sp. 3121:

»Der er jo også i en retshjælpssituation en helt anden og langt mindre alvorlig situation i det hele taget. Ja, jeg vil endog ikke lade være helt usagt, at der kan være situationer, hvor vores inddragning i retshjælpssituationen jo da heldigvis også kan være til gavn for den anklagede. . . .«

Her er regeringen i færd med at forpligte danske myndigheder til at bistå udenlandsk politi med gennem ransagning og beslaglæggelse at få folk dømt, eventuelt til døden, for politiske forbrydelser, og justitsministerens eneste bemærkning er i den genkendelige stil, at han endog ikke vil lade være helt usagt, at dette i virkeligheden snarest vil være til gavn for de personer, man rundt om i Europa måtte forsøge at skaffe sig af med på grundlag af anklager for politiske forbrydelser.

Der har allerede været adskillige begæringer fra det vesttyske politi; hvor mange skal jeg ikke kunne sige, før ministeren har besvaret det spørgsmål, vi for nogen tid siden har stillet herom – og det vil jeg i øvrigt kraftigt opfordre ham til at få gjort inden tredjebehandlingen – men adskillige har der allerede været, og langt flere må selvsagt forventes, når det herefter bliver en forpligtelse at følge dem. Hidtil har de alle uden undtagelse vist sig at være falske, men som led i den psykologiske krigsførelse, som oprustning mod den